

12. KOLOVOZA 012.
- MONS. JURAJ JEZERINAC
- ONI SU DALI SVOJE ŽIVOTE DA BI MI ŽIVJELI

Vojni ordinarij mons. Juraj Jezerinac je na poziv banjalučkog biskupa mons. Franje Komarice u **nedjelju 12. kolovoza 2012.** blagoslovio Križni put Spomen parka branitelja Domovinskog rata Čelebić u Livadnicama na planini Steretini iznad Livanjskog polja, na mjestu gdje je bila prva crta bojišnice u Domovinskom ratu.

Križni put s monumentalnim postajama izrađenim presložavanjem blagoslovljenih dovrataka i kutnika (ćoša) njihovih domova spaljenih i porušenih u Domovinskom ratu, u kršćanske simbole za koje i pod kojima su živjeli i umirali njihovi dični pretci, u duljini od 4 kilometra je podignut predanošću puk. hrvatske vojske Zvonka Popovića rodom iz Čelebića, uz svesrdnu pomoć njegovih prijatelja iz Udruge „Čelebić 92“, ljudi dobre volje te Ministarstva branitelja BiH i Ministarstva kulture RH.

Mons. Jezerinac je okupljenom vjerničkom mnoštvu ukazao na potpunu jedinstvenost ovoga Križnog puta, ne samo na životnim prostorima hrvatskoga naroda već zasigurno i u cijelomu svijetu, a u kojemu se oslikava i povijesni križni put ovoga hrvatskoga kraja teško stradalog u II. Svjetskom ratu i poraću pa ponovo u Domovinskom ratu, o čemu svjedoči ovo kamenje kao živi spomen na teške dane hrvatskoga naroda u BiH. Svaki ovaj kamen svjedoči o vjeri, praštanju, ljubavi, molitvi, prihvaćanju križa i života, ukratko, o vjeri hrvatskoga puka koji je živio na ovim ovih prostorima i poziv je svima na obnovu svoje vjere i čuvanje svojih hrvatskih i katoličkih korijena. Naglasivši da se jedino po križu postiže spasenje, jer po njemu umiremo grijesima da bismo živjeli u vječnosti, pozvao je hrvatski narod na potrebu progovaranja vjerom kao obranom od govora sile. U vremenu nemoći ljudske riječi, Riječ Božja je melem za našu dušu. Spomenuvši poruku iz 1. Poslanice ap. Pavla Solunjanima da ne tugujemo kao oni koji nemaju vjere, jer kao što je Isus uskrsnuo doći će i naše uskrsnuće, spomenuo se priče iz američkog grada Neschvilla, o čovjeku koji je sažalivši se nad svojim mladim susjedom otišao u rat umjesto njega i poginuo, a mladić mu je kasnije podigao nadgrobni spomenik i na njemu napisao: "On je umro umjesto mene". Tako su i naši hrvatski branitelji dali svoj život da bi mi živjeli i time su u potpunosti ostvarili Isusove riječi da nema veće ljubavi od ljubavi onoga tko svoj život daje za prijatelja svoga. Kakve li snažne poruke koju su nam oni ostavili, ustvrdio je Mons. Jezerinac.

Nakon blagoslova Križnog puta položeni su vijenci i zapaljene svijeće za poginule hrvatske branitelje pred postojom nazvanom „Križevi“ koja nalikuju Križu na Vukovarskom groblju.

Mons. Jezerinac je potom u suslavljenju s vojnim kapelanom MORH-a fra Markom Medom sinom ove župe iz mjesta Strupnić, mjesnim župnikom župe Ljubunčić fra Ivanom Lovrićem i župnicima njemačkih župa Frankfurt i Münsterhausen, fra. Ilijom Krezom i vlč. Mirkom Čavarom, predslavio Svetu Misu i u prigodnoj propovijedi ponovio da smo svjedoci blagoslova velikog zdanja, čijeg značenja za ovaj livanjski kraj i šire, nismo ni svjesni u ovom trenutku, jer nije riječ samo o blagoslovu postaja križnoga puta, nego i o njegovoj poruci koji je podigla ljubav.

Kamen porušenih i spaljenih domova bio je dugi niz godina u ljetnim mjesecima pokriven koprivom i travom, a u zimi snijegom. Kiša ga je često umivala kako bi dočekaao dan kad će biti ugrađen u križni put i krunicu. Zahvaljujući zamisli Zvonka Popovića koji je u dubini svoje duše osjetio želju da se ovaj kamen sakupi i presloži u kršćanske simbole, podignut je veličanstveni spomenik spomen - park koji je prije svega spomen na divne i drage naše branitelje Domovinskog rata. Krunica napravljena od kamena, spomen je na krunicu što su je nosili naši branitelji. Oni su sa sobom ponijeli u svom rodoljublju i domoljublju na bojište narodne ideale i univerzalnu ljubav. Krunicu oko vrata i vjeru u srcu. Bogoljublje i čovjekoljublje.

Mons. Jezerinac je poželio da ovaj prostor bude ubuduće veliko okupljalište ljudi i mjesto molitve na kojemu ćemo se nadahnjivati kako se živi bogoljublje, čovjekoljublje i domoljublje zajedno. Upravo kako mu je u svojem pismu poručio biskup mons. Komarica kojemu je želja da još bolje upoznamo svoju vjeru, da je živimo i svjedočimo, da bi se ponovno vratila vjera i život, čula pjesma mladića i djevojaka i vidjela lica razdragane djece. Vjera u Boga Isusa Krista bila je oduvijek, i danas također, naša pokretačka snaga. To posebno svjedoči krunica kao i postaje Križnoga puta, podignuti na ovom prostoru, koja svaka od njih ima svoju povijest i svoju poruku, a posebno spomenik na kojem piše Alfa i Omega. Riječi su to Kristove koji je rekao za sebe: "Ja sam Alfa i Omega, Prvi i Posljednji! Početak i svršetak! (Otk 22, 13) . Ovih nedjelja slušamo euharistijski govor o "Kruhu života" - a to je sam Isus, koji je Početak i Svršetak.

Današnje evanđelje nastavak je evanđelja od prošle nedjelje. Ono opisuje mrmljanje Židova što je rekao: "Ja sam kruh života koji je s neba sišao" (Iv 6,41). "Nije li to sin

Josipov? Ne poznajemo li mu oca i majku? Kako sada govori: "Sišao sam s neba"? (Iv 6, 42), pitali se Židovi. Tim su riječima otvoreno dali do znanja da ne priznaju Isusa kao Spasitelja svijeta, da je On božanskoga porijekla. Evanđelist Ivan, koji je napisao ovo evanđelje svojim vjernicima za pouku, želi istaknuti da je mrmljanje protiv Isusa bilo u stvari suprotstavljanje i odbijanje Božjega dara vjere i spasenja koje nam Bog nudi po svom Sinu Isusu Kristu. A to je grijeh protiv Duha Svetoga. Bog sve poduzima da spasi čovjeka. O čovjeku ovisi hoće li ga prihvatiti ili ne će!

U drugom dijelu evanđelja evanđelist je više istaknuo blagovanje: "Tko bude jeo od ovoga kruha, živjet će uvijek" (Iv 6, 41). Kruh o kojem govori Isus jest Euharistija i Riječ Božja.

Poznato je da je za vrijeme komunizma bilo teško nabaviti Biblije, posebno u Rusiji i Kini. Biblije su smatrani neprijateljskim djelovanjem. Zbog toga je bilo puno ljudi po zatvorima. Jedan je ruski liječnik, koji je bio u zatvoru u Sibiru, rekao: "Kad sam bio na prisilnom radu i u tamnici, Riječ mi je Božja davala snagu i svima koji su bili sa mnom u zatvoru. Kristovo evanđelje ulijevalo mi je nadu". Bogu hvala, mi nismo u tako teškoj situaciji kao kršćani u vrijeme komunističkog jednonumlja. To ne znači da nemamo teškoće u ispovijedanju i življenju vjere. Najnoviji blaženik dr. Ivan Merz je rekao: "Kako je teško biti kršćaninom!" I pred nama je, kao i pred Ilijom, dalek put. Treba nam snage i jakosti da bismo se održali kao vjernici. Najbolji lijek je Riječ Božja, molitva i euharistija o kojoj govori Isus u današnjem evanđelju. To je posebno iskustvo, koje je dano onima, koji prihvaćaju Evanđelje kao Riječ Božju, koje ne ostaje bez ploda u dušama onih koji ga vjerom prihvaćaju i u srcu o njemu razmišljaju. U svjetlu ovih riječi ne čudimo se što je Isus rekao: "Blago očima koje gledaju što vi gledate! Kažem vam: mnogi su proroci i krajevi htjeli vidjeti što vi gledate, ali nisu vidjeli; i čuti što vi slušate, ali nisu čuli" (Lk 10: 23-24).

Da bi Riječ Božja bila u nama djelotvorna, apostol Pavao poziva u Poslanici Efežanima vjernike na novi život. Nabroja 6 ljudskih mana koje se javljaju u međuljudskim odnosima, a to su: gorčina, gnjev, srdžba, vika, hula, opakost. Ako je čovjek vječito ljut na sebe i na druge, ako optužuje Boga i ljuti se na sve pa i na samoga Boga, u njemu ne može doći do novoga života. Samo Bog može učiniti čudo da se takav čovjek obrati. Stoga je potrebna molitva za obraćenje takvih ljudi, prije svega za vlastito obraćenje a onda i za obraćenje drugih ljudi, jer Bog ne želi smrti grešnika nego da se obrati i da živi. Zato je i došao.

Nasuprot mana o kojima govori Pavao on pred nas stavlja vrline kao što su dobrostivost, milosrdnost, praštajući jedni drugima kao što je Bog u Isusu Kristu oprostio (usp Ef 4,32). Zato Pavao kaže: "Budite dakle nasljedovatelji Božji, kao djeca ljubljena i hodite u ljubavi kao što je Krist ljubio vas i sebe predao za nas kao prinos i žrtvu Bogu" (Ef 4, 2).

Na kraju propovijedi mons. Jezerinac je okupljene vjernike, predstavnike društvenih vlasti i političkih stranaka, snažno pozvao na nužnost postignuća narodnog jedinstva jer smo brojčano premali narod da bi iz bilo kojeg osobnog ili drugog razloga bili nesložni i poigravali se jedinstvom ugrožavajući time i sam svoj opstanak.

Sama mjesna župa Ljubunčić kojoj je zaštitnik Rođenje Blažene Djevice Marije proteže se sjevernom stranom Livanjskog polja, u duljini od 25 km uz prometnicu od Livna prema Bosanskom Grahovu i nakon Vidoša je najstarija župa na Livanjskom polju. Kao posebna župa Ljubunčić vodi se od 1802. godine. Župna crkva je građena

od 1865 do 1871, dok je zvonik podignut 1887. godine. U crkvenom dvorištu postavljeno je brončano poprsje fra Lovri Karauli, istaknutom livanjskom i bosanskom franjevcu, kojega su 1875. ubili Turci. Fra Viktora baltića su 08. Veljače 1943. U Livnu uhitili pa ubili patizani. Istu sudbinu doživio je i njegov nasljednik fra Borivoj Mioč kojeg su partizani uhitili noći između 06. i 07. svibnja 1944. godine. U žui su dvije područne svrkve, u Priluci u čast sv. Stjepana i u Kovačiću u čast sv. Nikole Tavelića. Osim njih još su dvije crkvice u Lusniću sv. Ive Krstitelja i u Strupniću sv. Ante Padovanskoga. U ljeto 1969 u župu su došle Školske sestre franjevke Bosansko-hrvatske provincije koje djeluju u katehizaciji i vođenju crkvenog pjevanja. Župom upravljaju franjevci Bosne Srebrene, a pripadaju joj naselja Ljubunčić, Čelebić, Veliki i Mali Kablići, Kovačić, Lusnić, Priluka, Prisap, Strupnić i Žirović.

*Zabilježio: Željko Tomašević
Fotografije: Ivo Dolic*